

Dr. Lovász Kálmán

1925–2005

Ismét eltávozott közülünk örök-re egy olyan nyomdász, aki meghatározó egyénisége volt a 20. századi magyar nyomdászatnak. A nyolcvanéves korában elhunyt dr. Lovász Kálmán nem egy volt a nyomdai szakemberek között, hanem kimagasló tudásával, kutatómunkájával megalapozta a magyar nyomdaiparban az ofszettechnológia széles körű elterjedését. A nyomtatáselmélettel foglalkozó kutatómunkájának eredményeiről sokat publikált, ezeket elsősorban az oktatásban használták fel, előbb a Nyomdaipari Felsőfokú Technikumban, majd a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, ahol közben megkapta a címzetes főiskolai tanári címet.

Dr. Lovász Kálmán egyike a nyomdaipar kevés kandidátusának, aki tudományos munkásságával, szakmai tudásával sokat tett a magyar nyomdaipar fejlődéséért. Persze ő is, mint sok kortársa, kétkezi nyomdászként kezdte. Tizennégy évesen íves magasnyomó gépmester tanuló lett, majd a szakmunkásvizsga után a Globus Nyomdában kezdett dolgozni. 1948-ban az akkor beindult Állami Műszaki Főiskola nyomdaipari szakának esti tagozatára jelentkezett, ennek elvégzése után a Magyar Tudományos Akadémia foglalkoztatta. Amint ő maga mondta, itt „fertőződött” meg a tudománnyal: nem egyszerűen elfogadni, ami van, hanem a miért kérdést feltenni, választ keresni, annak megtalálása után továbblépni és az addig is-

meretlent kutatni. Ez a tevékenysége azt eredményezte, hogy az MTA-n maga is levelező aspiráns lett, majd 1967-ben megszerezte a kandidátusi fokozatot, amelyvel automatikusan együtt járt az egyetemi doktori cím is.

1952-től másfél évtizedig a nyomdaipari kutató-fejlesztő laboratóriumot vezette, később ez átalakult a Nyomdaipari Egyesülés Technológiai Fejlesztési Laboratóriumává, ennek lett az igazgatója. 1973-tól az Ofszet Nyomda igazgatója, majd 1983-ban nyugdíjba ment, de ezután is cselekvően részt vett a MTESZ Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesületének munkájában, amelynek megalakulása óta tagja volt.

Mindemellett több nyomdának gyakorlati segítséget is nyújtott az ofszettechnológia bevezetéséhez.

Amíg egészségileg bírta, az egyesületünkön belül több tisztséget is betöltött az idők során. Volt szakosztály-vezetőségi, elnökségi tag, a nemzetközi kapcsolatok felelőse és hosszú ideig lapunk, a Magyar Grafika szerkesztőbizottságának tagja. Előadásokat tartott nemzetközi és hazai szimpóziumokon, több tucat tanulmánya jelent meg kutatómunkájáról.

Meg kell emlékezni arról is, hogy dr. Lovász Kálmán attól fogva, hogy 1943-ban gépmester lett, több mint hat évtizedig, halála napjáig szakszervezeti tag is volt, mert fontosnak tartotta, hogy ezen a szervezeten belül a nyomdászok egységet alkossanak.

Gazdag élete volt Kálmán bácsinak. És ebből a gazdagságból sokat adott a nyomdaiparnak, amelynek jelenét és jövőjét ő is megalapozta tudásával.

A Lovász család nyomdászcsalád volt, és ma is az. Nagypapa, apja is nyomdász volt, két gyermeke nyomdamérnöki képesítéssel rendelkezik, unokája ötödik generációként szintén kötődik a nyomdászathoz. Így írták be nevüket Lovászék a magyar nyomdaipar történetébe. Közülük dr. Lovász Kálmán maradandót alkotott.

Nyolcvanévesen elment közülünk, augusztus 12-én volt a temetése Budakeszin. Sírjára mi is letettük az emlékezés koszorúját. Hiányozni fog nagyon. Emlékét megőrizzük. Köszönjük mindazt, amit tőle kaptunk.